

[Fiskeriministoren.]

at lovforslaget, hvis det vedtages, kan skade en eller flere virksomheder. Jeg kan ikke tage denne bemærkning som andet end udtryk for en højst besynderlig mistillid fra foreningens side til sig selv. Naturligvis er selvkritik altid tiltalende og nyttig, men alligevel er det ikke helt almindeligt, at der fra en forenings side offentligt gives udtryk for en sådan.

For så vidt angår henvendelsen fra de tre hovederhvervsorganisationer, indeholder denne ingen nye eller efter min opfattelse tungtvejende argumenter for at undtage fiskekonserves fra lovens område. Der henvises kun til den siden 1959 stedfundne eksportstigning for konserver — jeg tror, også det ærede medlem hr. H. C. Toft berørte det — men denne stigning svarer jo stort set til den almindelige stigning, der i dette tidsrum har fundet sted i totaleksporten af fisk og fiskeriprodukter. Det ville jo være sørgeligt, om fiskekonservesindustrien ikke havde været i stand til at følge med i den almindelige udvikling inden for fiskeeksporten. Argumentationen fra erhvervsorganisationernes side giver imidlertid intet holdepunkt for, at en markedsforstyrrende underhåndspolitik ikke er forekommet på dette område. Jeg er bekendt med, at en sådan i visse tilfælde har fundet sted, og jeg ser derfor ingen grund til på forhånd at undtage denne varegruppe fra de foranstaltninger, der vil kunne blive tale om at gennemføre i henhold til loven.

Personlig synes jeg, at lovforslaget indeholder alle nødvendige garantier mod misbrug. Jeg erindrer herved om, at der som nævnt skal foreligge indstilling fra vedkommende brancheforening, og endvidere om, at der skal forhandles med det i lovforslagets § 2 omhandlede eksportudvalg, hvor de forskellige grene af fiskerierhvervet er repræsenteret. Når mindretallet har været indstillet på, at konservervarer burde undtages fra lovforslagets bestemmelser som følge af denne henvendelse fra Foreningen for Danmarks Fiske-Konservesindustri, der nu støttes af de nævnte tre hovederhvervsorganisationer, forekommer det mig endelig rigtigt at gøre opmærksom på, at et prissammenbrud som følge af salg til underpris fra enkelte virksomheders side ikke alene — og måske ikke engang først og fremmest —

vil skade vedkommende forenings medlemmer, men derimod fiskerne, der som leverandører af råvarerne vil blive dem, der rammes af et sådant prissammenbrud. Jeg mener, at det er en betragtning, der er så tungtvejende, at man også må have den for øje i denne sammenhæng.

Det er i øvrigt mit håb, at den fremtidige administration af denne lov, hvis vedtagelse jeg efter udvalgets velvillige indstilling går ud fra vil blive resultatet, vil vise, at såvel den nævnte forening som mindretallets bekymringer har været overflødige, og at denne lov vil virke efter sit formål: at bevare og forbedre den danske fiskeeksports vilkår.

A. C. Normann: Jeg kendte jo den højtærede ministers indstilling til spørgsmålet og skal ikke gøre yderligere mange bemærkninger. Jeg vil bare endnu en gang pege på, at det er vanskeligt at tænke sig frem til en situation, hvor fiskernes interesser ikke måtte være sammenfaldende med eksportørernes. Jeg tror ikke, at noget medlem af det høje ting, som kender det mindste til handel, vil sige, at det ikke kan være i eksportørernes interesse at sælge mest muligt og at sælge til de bedst mulige priser. Det ville være en besynderlighed, hvis nogen ville sige noget andet.

Så er der også det, højtærede minister, at man kan netop ikke hindre, at prissammenbrud sker til skade for fiskerne og andre i kraft af loven, medmindre organisationen vil være med til det. Ministeren har ikke i kraft af denne lov nogen som helst mulighed for at hindre det; det kan være, valuta-loven eller andre love i en given situation kan anvendes; det afhænger af, hvorledes det vil forme sig, men i kraft af denne lov har den højtærede minister ikke mulighed for det, så en uenighed mellem organisationen og ministeren ville gøre, at ministeren var forholdsvis hjælpeløs og alligevel ikke ville kunne bruge loven.

Så kan man selvfølgelig godt sige, at nogen skadevirkning for det pågældende erhvervsområde får det heller ikke, da man så kan lade være med at indstille til ministeren, at han dikterer mindstepriser. Det er det, der fører den højtærede minister til at sige, at det er et udtryk for mistillid til sig selv, når organisationen går imod at